

UÇURTMA

I.

İnsanların öpmekten korktuğu bir yüzünüz varsa eğer, yaşamak can acısıdır. Niyetim, gözlerinizi avucuma alıp sıkmak değil. Fakat hikâyem, hiç duyulmayacak bir çığlığın hikâyesidir.

İki yıl önce, aklımı parçalayan hikâyeci ile tekrar karşılaştım. Buz gibi bir duvara sırtını verip şarabından iki yudum alınca anlatmaya başladı. Ve tekrar o hikâye içinde olmaktan mutlu değilim.

“Bu şehir ve insanları, yüzyıl öncesinin insanı gibidir. Elllerinde sigaraları, gölgelerini ezmek ister bir tavırla hep, bir yerlere akıp dururlar. Ölümün ve umudun aynı yoldan geleceğine ilişkin bir masal yaratmışlardır. Bir kusurum olmasaydı, belki ben de o masalın büyüyle yaşayabilirdim.

O zamanlardaki beni tam hatırladığım aslında söylenemez. Dokuz, on yaşlarında bir çocuktum. Okula gidiyordum. Toprak bir evimiz vardı. İki katlıydı. Dar pencerelerinden sızan ışık, geceleri sokaktan geçenleri ürkütürdü. Çatı altlarına kırlangıçlar yuva yapardı. Bazen okul dönüşlerinde kapı önünde kırlangıç yumurtaları ya da daha gözü açılmamış civcivler bulurdum. Onları özenle yerden alır, bahçedeki kurumuş erik ağacının dibine gömerdim. Duyduğum hüznün hakkında hatırladığım hiçbir şey yok. Sanırım ilk duam da onlar içindi. Bazen de komşu bahçeye dalar, bin bir çabayla yakaladığım kelekleri, karanlık odanın penceresine bırakırdım. Saatlerce bu rengârenk şeylerin çırpınışlarını izlerdim. Hepsi ölünce de erik ağacının dibine gider, ölümün geride bıraktıklarını temizlerdim. Bu temizlik ölüm kadar hızlı olmazdı. Kırlangıçlar için kibrit kutularını, kelekler için ceviz kabuklarını kullanırdım. Burada bir şeyin var olduğunu göstermek için de kurumuş erik dallarını başuçlarına dikerdim. Bu yaptıklarımın saçmalığını anlamak çocukluğumu aldı.

Yine de o günlerin kocamanlığını şimdi hissedebiliyorum. Gece ile gündüz arasındaki çizgiyi gözlerimin önüne seren zaman, ağırlığı içinde gelecek adına garip ipuçları sunardı.

Bir pazartesi günü, okul dönüşünde toprak evimizden çığlıklar duydum. Korkumu gizleyemeden tahta kapıyı araladım. Salonunda pek az tanıdığım onlarca insan vardı. Yüzlerine bile bakmadan sese, ninemin sevimli odasına yöneldim. Ortada beyazlarla sarmalanmış bir şey vardı. Yaşlıca bir kadın, elindeki kitabı, dudaklarına garip bir ses vererek okuyordu. Annem, ağlamaktan şişmiş gözlerle bana baktı. Odadaki tütsü kokusu her şeyi doğrulamak istiyordu sanki. Kimisi başını sallayarak tespih çekiyordu. Kimisi de mırıltıyla dualar

ediyordu. Omzuma bir el dokundu. Beni yüzüne doğru çevirdi ve aşağıda oynamamı söyledi. Anneme baktım. Gözlerini halının üzerinde gezdiriyordu. İç çekip öylece bakıyordu. Omzumdaki el tekrar:

-“Hadi, biraz oyna.” dedi.

Aksak adımlarla aşağıya indim. Tahta kapıyı açtım. Sokak bomboştu. Güneş ufka doğru uzanmaktaydı. Komşunun kiraz ağaçlarında kuşlar cıvıldaşıyordu. Uzaktan bir ses yaklaşmaya başladı. Kapının eşiğinde dizlerimin üstündeydim. Kelebekleri ve kırlangıç mezarlığını düşünüyordum. Cılız bir atın sürüklediği bir araba gürültüyle geçti. Toz bulutunun içinden kuşlar havalandı. Ardından bir sürü çocuk belirdi. Elleri sıkıca tuttıkları ip yumakları vardı. At arabasına yetişmek istiyorlardı. Gökyüzünün maviliğine gömülmüş uçurtmalar, sağa sola sendeleyerek çocukların peşinden geliyordu. En geride dört, beş yaşlarında pijamalı bir çocuk sağ eli havada koşarken beni fark etti. Yüzüme kaçamak bir bakış attı. O sırada ayakları birbirine dolandı ve yere yığıldı. Yırtık pabuçları ayaklarından fırladı. Uçurtması hemen yanı başına kondu. Tekrar yüzünü bana çevirdi. Gözleri ağlamaya hazırdı. Yavaşça doğruldu. Pabuçlarını aradı. Bir taraftan da uçurtmasının ipini toparlamaya çalışıyordu. Burnunu sol eliyle sildi ve uçurtma ile kendi arasında biraz boşluk bıraktıktan sonra hızla koşmaya başladı.

II

Ninem öldükten iki ay sonra evdeki tütsü kokusu uçup gitti. Annemin gözlerindeki matem yok oldu. Her şey tekrardan aynı sürüklenişin içine düştü. Ama ben, artık ne kelebeklerden ne de kırlangıçlardan oyunlar yaratabiliyordum. Gölgede beslenen bir yalnızlık peşime takılmıştı. Toz kopararak at arabaları geçmeye devam ediyordu. Gökyüzünde öğleden sonraları uçurtmalar görüyordum. Kelebeklerin yaşadığı bahçeye apartmanlar yapıyordu. Kiraz ağaçlarında kirazlar tükenmişti. Yine de kuşlar bir şeyler umarak tünüyordu. Gölge hala salyangoza benziyordu. Okul yolunda baharın kurduğunu görmek beni deliye çeviriyordu. İnsanlar gölgemden ve bahara olup bitenden habersiz, ellerinde sigaraları, gölgelerini ezmek ister bir tavırla akıp duruyorlardı.”

Hikâyeci, küçük bir gülücükle ayağa kalktı, gölgesine baktı ve devam etti:

“Aslında babam iyi bir insandı.

Minibüsün pencere kenarında otuz yaşlarında, kibar ve iyi giyimli bir adam vardı. Ben, onun yanına oturdum. Babam da sağıma oturmuştu. Doktordan geliyorduk. Karanlık çökeli bir hayli olmuştu. Adam, başını karanlığa çevirmiş, otobüsteki hayatla orali olmamak için çabalıyordu. Biz yokmuşuz gibi davranıyordu. Yolun yarısına doğru, günün yorgunluğuyla gözlerim ağırlaştı ve başımı sola yaslayıp gözlerimi yumuverdim. Bir süre sonra adamın omuz silkmesiyle irkilerek uyandım. Adam dayanılmaz bir tiksinti duymuş gibi, yüzünü ekşitmişti. Yanaklarını kabartmış, burun deliklerini germiş, gözleriyle uzak durmamı emrediyordu. O sıra babam, çılgına dönmüşçesine adama bağırmaya başladı. Küfürleri etrafa savurdukça, adam karanlığa gömüldü. Herkes hayrete kapılmış, bize bakıyordu. Hiç kimse ağzını açmıyordu. Babamın kızışmış gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Adam bir şeyler diyecek oldu, sonra vazgeçti. Babamsa ıslak elleriyle beni kucaklayıp bağırına bastırdı.

III

“Benim yaşamdan korkmam için çok sebep var. Ölüm korkusu ile yaşam korkusu arasında zamanımı dolduracak olmamı yadırgıyorum. Her şeyin bensiz başlayıp, bensiz bittiğini görmek, o kadar hasta ediyor ki beni...! Oysa insan, yaşamı her an tüm benliğiyle hissetmeli, ona şekli kendi vermeli, yani bütün hayatlar özgün olmalı. Nedensizce biçimlenmiş miras duyguların tutsağı olmamalı. Şu da bir gerçek, bütün insanlık en az benim kadar korkak ve korku ile mutluluk asla bir ruhta var olamaz. Yani mutlu olduğun iddia

edenler birer yalancıdır. Kelebeklerin uçuşunu izlemek, çiçek koklamak veya beynimi parçalayacak bir bombanın olmadığını görmek mutluluk değildir. Mutluluk, nesnenin egemenliğinden ötededir.”

Kederini yüzünden okuduğum hikâyeci, şarabını yudumladı. Yüzüme bakamıyordu. Göğüs cebinden bir fotoğraf çıkardı ve bana uzattı. Ağzımı açsam gözlerinden yaşlar boşanacaktı ve

“-Meleğin ne olduğunu merak edenler ona bakabilir? dedi. Yüzümdeki kederden sıyrılmaya çalışarak:

“O, sınıfın gözdesiydi. Saçlarını gözlerinin önüne savurur ve çevresindekilere ‘canım’ derdi. Minnacık bir burnu vardı. Onu ip atarken izlemek, o kadar büyüleyiciydi ki, tüm yalnızlığım ve gölgem giderdi. Sevmeyeni yoktu. Öğretmenler ona “Melek”im diye seslenirdi. Kendi adıma ondan bir kelime duymanın özlemini bilemezsin! Pırıl pırıl elbiseleri içinde dünyalık bir melekti. Geceleri pencereden odama süzüldüğünü ve gülümseyerek ‘canım’ dediğini düşlerdim. Dersin birinde öğretmen:

—Meleğin ne olduğunu merak edenler, Melek’e baksın” diyerek parmağıyla onu göstermişti.

Melek’le sadece bir maceram oldu. On teneffüsünde yine ip atlayışını izliyordum. Bütün korkumu unutup ona uzanabilecek kadar yaklaştım. İlk kez yakın ile uzak kelimeleri arasındaki karışıklığı duyuyordum. Tam o sırada ayağı ipe takıldı ve üstüme doğru kollarını açarak yıkıldı. Beraber yere yuvarlandık. O tarifsiz kokusu ve yumuşacık elleri bedenimdeydi. Dilim tutulmuştu. Ah, diyecek gücüm bile yoktu. Hızla yerden kalktı. Gözlerini büyüttü, başını bana doğru uzattı. Dudakları nefretle açıldı. Ruhumu alt üst eden iki sözcük fırlattı:

“-Şekilsiz yaratık.”

Boynumu tüm acılarımın ağırlığıyla büktüm. Gölgeyi orada bırakmak istedim. Sırtımı kavak ağacına dayadığımda o, çoktan oyununa dönmüştü. Benim ise yanaklarımı yakarak akan gözyaşlarım dudaklarıma ulaşmıştı.

O günün akşamı kardeşime, sırtımda bir saat oturmasına karşılık, kibrit kutularımı ve bilyelerimden beşini vermiştim. Tüm bunlar ne kadar gülünesi aslında!”

Hikâyeci, uzun parmaklarını bana doğru uzattı ve fotoğrafı alıp yerine koydu.

IV

“Ninemin ölümünün üzerinden bir yıl geçmişti. Sevimli odası sessizliğe terk edilmişti. Ama kireç kokusuna karışmış anıları hala dipdiri idi. Duvarda gülümseyen fotoğrafı, kefeninin sakladığı sandığı, köşede dürülü yatağı her girişimde beni karşıladı. Ölümünden bir yıl sonra bir öğle üzeri onun için ilk kez ağladım. Yokluğunu hep hissediyordum, fakat yokluğunun acısını o an hissettim.

Yatağını serip üstüne usulca uzandım. Gözyaşlarına boğularak anlattığı “Yusuf ile Fatmacık “ masalını ondan tekrar dinlemek için gözlerimi yumdum. Yusuf’un ve kardeşinin ormanın derinliklerinde kayboluşlarını dehşetle izliyordum. Kötü anneyi bir türlü anlayamıyordum. Yusuf neden kumru olmayı istemişti, taş olmak neydi?...

Uyandığımda güneş, dağların ardındaydı. Sokakta bir curcunanın sesi geliyordu. İnsanları ürküten pencereimizden başımı uzattım. Bir grup çocuk bağıra çağıra koşuyordu. Elleri sıkıca tuttıkları ip yumakları ile tozu dumana katarak sokak boyunca ilerliyorlardı. Uçurtmaları gökyüzünün kızılığında savruluyordu. En arkada yine aynı çocuk vardı. Hala pijamalıydı, uçurtması hala uçmuyordu. Kısacık tıraş edilmiş kafasının iki yanından beliren kulakları, fincan kulpu kadar küçüktü. Ağzının suyunu kazağının yeniyle sildikten sonra, huzur bozan sesiyle öndekilere bağırdı. Alı yeşilli uçurtma, tozun içinde sürünüyordu. Telaş içinde gözden kaybolduğu vakit, kapı açıldı. Annem sıcak bir gülüşle yanıma sokuldu. Başımı okşayarak kusurumdan öptü ve

“-Sofra hazır, ellerini yıka gel.” dedi.

Uçurtma yapmaya o akşamüstü karar verdim. Yatakta gece boyunca bu fikirle içim kıpır kıpırdı. Sabah kalktığımda aklımda, o güne dek kalkıştığım en büyük projenin detayları hazır. Babamın cebinden beş lira, karşiki apartman inşaatından tahtalar ve ninemin eğirdiği bir top kıl ip yürüttüm. Az buçuk harçlığımı da ekleyerek çarşıdan süslü kâğıtlar aldım. Evin arkasındaki iğde kokulu karanlık odada çalışmaya başladım. Öğleden sonraları gizlice oraya girip kendimi hava kararınca kadar hapsediyordum.

Sanki uçurtma uçarsa her şey değişecekmiş gibiydi. Uçurtma ne kelebekleri ne de kırlangıçlara benziyordu. Özgürlüğüm, bu süslü ve uzun kuyruklu oyuncağın elindeydi. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, onu nerelerde uçuracağımı bile tasarlamıştım. Çatısını yedinci gün hazırladım. Sekizinci gün süslü kâğıtlarla çatıyı kapladım ve uzun kuyruğunu bağladım. Dokuzuncu gün uçacağımız gündü. O serin cumartesi günü sessizce odaya indim. Kıl yumağının ucunu bağlamak için paslı, eğri bir çiviye doğrulttum. Uçurtmanın ucuna çakmaya başladım. Uçurtmanın çatlamasından ve çıkan sestten o kadar çok korkuyordum ki, ellerim titredikçe uyuşuyordu. Çekiç indikçe yüreğim bedenimi sarsıyordu. Birden ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Kocaman bir gölgenin ardındaki ışık, uçurtmamı aydınlattı. Çekici, dizimin yanı başına bıraktım. Gölge eşikten adımını attığı vakit, dudaklarım korkuyla kitlendi. Babam, dudaklarını titreterek küfürler, bir taraftan da tekmeler savurmaya başladı. İlk tekmeyle yere yığıldım. İki büklüm bedenimi ayaklarının altına aldı. Kanla karışın yakarışlarımı duymuyordu. Kenetlenmiş dişleri arasından hep aynı küfürler sıralanıyordu. Hiç durmayacak gibiydi. Kollarımı tüm gücümle başıma sardım. Nefesim yok olmak üzereydi. Vurdukça bedenim parçalara ayrılıyordu. Kusuruma gelen acının ardından sarsıntı durdu. Işık, uçurtmanın üstünde dans ediyordu. Kabuğu kırılmış salyangoz gibiydim. Kanlı bedenimle saatlerce inleyerek bekledim. Annem kapıda belirdeğinde güneş, çoktan batmıştı. Elinde şekerlemeler vardı. Yanıma sokuldu. Yanaklarındaki ıslaklığı gözlerinin aydınlığıyla gördüm. Kazağımı çıkardı, kazakla bedenimdeki kanları sildi. Kamburumdan öptü. Şekerlemeleri avucuma sıkıştırdı. Beni sadece annem kamburundan öperdi.”

Hikâyeci son cümleyi birkaç kez daha tekrarladı. Az sonra da yüzüne huzurlu bir gülümseme yayıldı. Ben uyuyorum, dedi ve olduğu yerde kıvrıldı. O, uykunun belirsiz bir yerindeyken sırtımda bir ağrı gittikçe şiddetlenmeye başladı. Hemen ayağa kalkıp gölgemi yokladım. Değişen bir şey yoktu. Hala bir salyangoza benziyordum. Biz bomboş bir odada iki salyangozduk. Birimiz uyuyordu, birimiz de hikâye yazıyordu.

AD SOYAD: AHMET KARAKULAK

ÖZGEÇMİŞİM:

25. 10. 1078 tarihinde Antalya'nın Korkuteli ilçesine bağlı Yazır köyünde doğdum. Babam Hüseyin Karakulak bir çiftçiydi. Annem de çiftçiydi. Toplam biri kız, dört kardeşim var. İlkokulu Yazır'da okudum, ortaokulu ve liseyi ilçede. 1997'de Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümüne girdim. 2001'de Antalya'nın Korkuteli ilçesinde öğretmenliğe başladım. 2003'te İstanbul'un Gaziosmanpaşa ilçesine bağlı Habibler köyünde çalıştım. İki yıl sonra Yedikule semtine geldim. Orda da iki çalıştım. Evlenince Sakarya'nın Ferizli ilçesine tayin oldum. Orda üç yıl çalıştım. Şimdi yine Sakarya'da bulunan Tesiş Anadolu Lisesinde edebiyat öğretmenliğine devam etmekteyim. On beş yaşımdan bu yana yazarım. 2012 yılının Kasım ayında Adapazarı Belediyesi'nin açmış olduğu öykü yarışmasında Eldiven adlı öykümle birinci oldum. Ayrıca geçen mart ayında Ümit Kaftancıoğlu öykü yarışmasında beşinci oldum. Dört yıldır da bir roman üstünde çalışmaktayım.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.

